

Males bèsties

El gatet blanc de la Carlota va ser el primer que va arrencar-li un ull a la seva mestressa.

L'endemà al matí, milers de forats de conques buides omplien els passadissos d'hospital d'arreu del món. Els pocs que havien tingut més reflexos que el seu amic felí havien aconseguit atrapar la bola de l'ull d'entre les urpes del gat i la portaven arrapada amb força al palmell de la mà com si fos una pilota de ping-pong, incrèduls quan els deien que la ciència mèdica era incapaç de tornar-los-la a enganxar. Els veterinaris es passaven més de vint hores al dia matant gats. Els amos de ciutat, ara ja tots guexos, els portaven les bestioles perquè les sacrificuessin, formant unes corrues tenebroses de miols i crits humans. Als pobles, on tothom té una escopeta o un garrot penjats darrere la porta i la gent no és tan llepafils, els caps dels gats volaven entre la pólvora o eren esclafats contra les pedres de les eres. En dos dies i mig justos la població mundial de guexos es va multiplicar per mil i la població de gats va desaparèixer.

Les rates van sortir eufòriques dels seus caus i corrien per boscos i ciutats amb una brillantor encara més cruel que l'habitual als seus ulls d'agulla de cap. Els gossos, sempre de bon cor, udolaven a les nits potser enyorats de la desaparició dels seus enemics ancestrals, mentre els amos s'alegraven de l'encert d'haver escollit per animal de companyia el millor amic de l'home i no el parent esquifit dels temibles felins criminals. Però quan els hámsters, amb aquelles dentetes afilades que tenen, es van començar a menjar les orelles dels nens, hi va haver gent que el primer dia es van mirar el seu amic pelut de reüll sense acabar de tenir-les totes i el segon dia el van carregar al cotxe, el van portar ben lluny ben lluny i li van dir als nens de casa que el "Cuqui" s'havia escapat.

L'endemà mateix, els malfiats estaven agenollats donant gràcies al cel mentre que els altres també ho estaven, d'agenollats, però ells cagant-se en tot i sense la part inferior de les extremitats. Diuen que el primer gos que es va abraonar al panxell de la cama del seu amo per estripar-lo amb els ullals, arrencar-ne la carn i menjar-se-la de viu en viu va ser un Golden retriever blanc que es deia Tom i que fins el moment havia sigut sempre de molt bona jeia.

A partir d'aquell dia ja no se sap res més del cert perquè les cròniques oficials es van interrompre quan tots els periodistes i *twittaires*, que com és sabut són persones proclius a tenir ocells a casa seva, van obrir inexplicablement les gàbies, just l'endemà que tots els amos de gossos quedessin coixos, i les bestioles amb plomes de colors, sempre tan acolorides i trempades, se'ls van llençar als dits i els van picanyar fins deixar-los en carn viva. Els ocells, un cop els amos sense mans per poder-se defensar, els van obrir la boca a cops de bec i van entrar tots a la una a la caverna laríngia dels dissortats periodistes que no entenien res fins que van notar una coïssor insuportable al coll i van veure les cordes vocals sortint-los per la boca com cordes de guitarra destensades.

Aquella mateixa tarda, quan ja no quedava en tot el món ningú per poder-ho documentar, les venerables tortugues, que portaven tota l'eternitat llanguint dins de caixes de vidre a casa de gent sense imaginació, van estavellar-se contra les parets de les seves presons fins rebentar-les i saltar amb una força sobrenatural contra les closques dels propietaris, directament als polsos, fulminant-los.

De rematar coixos, mancs i bornis i d'eliminar tots els que no tenien animals a casa, se'n van encarregar amb diligència els coloms terra endins i vora mar les gavines. Les bèsties voladores van sortir dels seus nius i, a una velocitat vertiginosa, van despoblar els carrers de les ciutats de vius per omplir-los de cossos esbudellats que s'anaven refredant mentre les rates s'hi refregaven i rosegaven els mugrons de les dones com si fossin xumets. La gent que era dins dels cotxes o tancada a casa va

poder resistir una estona més. El temps que van tardar els becs afilats de les gavines a trencar els vidres de les finestres.

A pagès, les escenes que van haver de viure els últims humans sobre la terra van ser encara més macabres. Les vaques, tan pacífiques, sempre abusades amb aquelles maquetes estiragassant-los les mamelles per alimentar nens i nenes àvids de llet amb cacau, es van abraonar a cops de cap contra els amos aixafant-los la cara amb les peülles quan ja eren morts, com si volguessin esborrar tot rastre i memòria dels seus sàdics munyidors. Cavalls i eugues l'emprenien a coces contra tot humà que es bellugava, i el cas més sonat va ser el de les cabretes i ovelles, que diuen que es van dedicar a violar sistemàticament tots els homes que trobaven al seu pas.

A les selves, sabanes i climes tropicals en general, amb boes constrictors desfermades i panteres embogides, l'escabexina devia ser fenomenal, per bé que no ho podem arribar a saber del cert perquè ningú va arribar a temps a poder-la documentar. Els simpàtics pingüins dels pols van llançar-se sobre els científics que corrien per allà -i que no s'havien assabentat de res encaboriats com estaven mesurant temperatures i vigilant forats d'ozó-, els van foradar les orelles amb els becs esmolats i se'ls van menjar els cervells plens de fórmules i xifres com si fossin delicioses mandonguilles.

Els mariners d'alta mar van ser llançats al mar per furiosos cops de cua de balenes i taurons blancs i un cop allà, mentre s'arrapaven a les restes salvadores dels seus vaixells devastats per les cuades dels gegants marins, els petits peixets de colors -sí, aquells tan bonics que tenim a les peixeres- se'ls van anar empassant ben poc a poc, començant pels peus i acabant pel cap.

Deu dies després que el gatet blanc arrenqués l'ull a la seva mestressa no quedava ni un sol ésser humà viu en tota la terra.

Els animals campaven contents i alliberats del jou humà, fins que un dia, un lleó que passejava majestuós per la jungla, ara sí sent el rei absolut de la creació, es va entrebancar i va caure de morros per terra. Va girar el cap emprenyat fent voleiar la crinera rossa al vent amb la intenció d'arrencar d'una queixalada les arrels que l'havien fet caure, quan es va adonar amb terror que no s'havia entrebancat, no, sinó que les arrels d'un immens baobab li havien fet la traveta amb tota la mala intenció.

L'últim que va poder veure aquell lleó va ser com les branques de l'arbre es doblegaven ràpides i flexibles cap a ell, de dret al coll.